

[Ministeren for europæiske handelsanliggender.]

lig. Så vidt jeg forstår folketingets forretningsorden, ville det ikke være muligt, når der er tale om en forespørgselsdebat; derfor må man formentlig, hvis man er enig i, at den fremgangsmåde, hr. Nyboe Andersen foreslår, er rigtig, se at blive enige om, at der skal være tale om redegørelser og ikke om forespørgsler med svar — hvis man da kan blive enige om det. Det lider imidlertid af den ulempe, at så kan man ikke stille dagsordensforslag, og det kan måske føre til en interessekonflikt. Men jeg er helt parat til at overveje og drøfte andre former, og jeg tror, at der kan være meget rigtigt i at forsøge sig med i hvert fald bilag til de mundtlige redegørelser, hvor man mere detaljeret fremlægger konkrete enkeltheder og henvisninger til kildematerialet. Jeg tror også, som flere ordførere var inde på, at det kan være nyttigt at supplere den generelle handelsdebat med nogle kortere — jeg understreger: kortere — debatter om færre, centrale emner imellem de diskussioner, vi har i handelsudvalget.

I øvrigt burde det vel være sådan, at medlemmer, som var specielt interesseret i detaljerede problemer i forbindelse med enkeltsager, kunne henvende sig til deres gruppefæller, der er medlemmer af handelsudvalget, og bede dem dér stille spørgsmål og få disse spørgsmål besvaret. Jeg ville tro, at debatten her i salen også ville få et lidt mere interessevækkende forløb, hvis ikke deltagerne gik så meget i enkeltheder og detaljer, som det er tilfældet.

Vedrørende arbejdet her i folketinget og dets forhold til arbejdet i EF vil jeg gerne støtte de synspunkter, der har været fremført om, at man bør finde en form, der gør det muligt såvel for ministre som for medlemmer af Europaparlamentet at deltage i dette arbejde efter en fastlagt plan. Hvordan man skal klare denne opgave, må partierne naturligvis tale sig til rette om, men jeg finder, at det vil være skadeligt for vort omdømme i de øvrige lande, hvis vi ikke snart finder en sådan form. Jeg synes f. eks., at det er højst uheldigt, at medlemmer af Parlamentet i dag ikke ved, om de i næste uge kan deltage i vigtige møder. Det er efter min opfattelse særdeles uheldigt for forholdet til de øvrige lande, og deres vurdering af vores interesse for arbejdet i fællesmarkedet

kan ikke undgå at blive påvirket af en sådan usikkerhed.

Om arbejdsgangen i EF har jeg fremsat nogle kritiske bemærkninger i mit indlæg i går; de blev i dag af en enkelt karakteriseret som bitre bemærkninger. Sådan skal de ikke opfattes, men jeg vil ikke skjule, at jeg finder, apparatet er særdeles tungt, og at man bør gøre, hvad man formår, for at gøre apparatet mere effektivt og udforme det sådan, at også de andre landes parlamentarikere og politikere kan få bedre tid til deres hjemlige arbejde. Man må jo være opmærksom på, at de problemer, vi har, selvfølgelig ikke er enestående; de andre lande har samme art af problemer, og de er derfor indstillet på at søge nye løsninger, som kan forenkle arbejdet.

Jeg tror, at de nytilkomne lande har en særlig forpligtelse til at bringe denne sag frem, efter at vi er kommet ind i fællesmarkedet, fordi vi har chancen for, måske sammen med de to andre nytilkomne lande, at fremsætte forslag, som de andre måske også gerne vil acceptere, men som de ikke er alt for ivrige efter selv at lægge navn til, da de for længst har accepteret visse sædvaner.

Jeg tror, det er særdeles farligt at ville klare parlamentarikerne arbejdsproblemer ved at henfalde til drømmerier om, at man skal have en ordning, hvorefter medlemmerne af Europaparlamentet er valgt uden for de hjemlige parlamenters kreds. Jeg synes, at den debat, vi har i dette land, med tydelighed viser, at det er særdeles nødvendigt, at parlamentarikerne i Europaparlamentet har en meget tæt tilknytning til beslutninger truffet i deres hjemlige parlament. Det ser jo ud til på grundlag af dagens debat, at selv medlemmer, som færdes her, kan komme ud for vanskeligheder med hensyn til de øvrige her tilbageblevne medlemmers forståelse for, hvad de gør, og hvad de går ind for i fællesmarkedet. Tænk, hvis det var 10 udenfor stående personer, 10 personer, som ikke engang kunne gå op her og forsvare sig og tage ordet i debatten, der repræsenterede dette folketing eller Danmark i Strasbourg! Jeg er overbevist om, at man i løbet af meget kort tid ville nægte at have nogen forbindelse med disse mennesker. De ville komme til at leve deres fuldkomne frit i luften svævende liv uden sammenhæng med arbejdet her i parlamen-